

"মৰমৰ সন্তানসকল – এতিয়া তোমালোকৰ শুনানি হৈছে, অৱশেষত সেই দিনটি আহি গ'ল যেতিয়া তোমালোক উত্তমতকৈও উত্তম পুৰুষ এই পুৰুষোত্তম সংগমযুগত হৈ আছে।"

প্ৰশ্ন: হৰা আৰু জিকাৰ লগত সম্বন্ধিত কোনটো এটা এনেকুৱা ভ্ৰষ্ট কৰ্ম আছে যিটোৱে মনুষ্যক দুখী কৰে?

উত্তৰ: 'জুৱা'। বহুত মনুষ্যৰ জুৱা খেলাৰ অভ্যাস থাকে, এইটো ভ্ৰষ্ট কৰ্ম হয় কিয়নো হাৰিলে দুখ, জিকিলে আনন্দিত হ'ব। তোমালোক সন্তানসকলৰ প্ৰতি পিতাৰ আদেশ হৈছে – সন্তানসকল, দৈৱী কৰ্ম কৰা। এনেকুৱা কোনো কৰ্ম নকৰিবা য'ত টাইম ৱেষ্ট (সময় নষ্ট) হয়। সদায় বেহদৰ সফলতা পোৱাৰ বাবে পুৰুষাৰ্থ কৰা।

গীত: আখিৰ ৱহ দিন আয়া আজ... (অৱশেষত সেই দিনটি আজি আহিল...)

ওঁম শান্তি। ডবল (দুবাৰ) ওঁম শান্তি। তোমালোক সন্তানসকলেও ক'ব লাগে ওঁম শান্তি। ইয়াত আকৌ ডবল ওঁম শান্তি। এবাৰ চুপ্ৰিম আত্মা (শিৱবাবা)ই কয় ওঁম শান্তি, দ্বিতীয়বাৰ এই দাদাই (ব্ৰহ্মা বাবাই) কয় ওঁম শান্তি। আকৌ তোমালোক সন্তানসকলেও কোৱা আমি আত্মা শান্ত স্বৰূপ হওঁ, বাসিন্দাও শান্তি দেশৰ হওঁ। ইয়ালৈ এই স্থূল দেশত পাৰ্ট (ভূমিকা) পালন কৰিবলৈ আহিছোঁ। এই কথাবোৰ আত্মাসকলে পাহৰি গৈছে আকৌ অৱশেষত সেই দিনটি নিশ্চয় আহিছে, যেতিয়া শুনানি হয়। কেনেকুৱা শুনানি? এনেকৈ কয় – বাবা দুখ হৰণ কৰি সুখ দিয়া। প্ৰত্যেক মনুষ্যই সুখ-শান্তিহে পছন্দ কৰে। পিতাও গৰিবৰ গৰাকী। এই সময়ত ভাৰত একেবাৰে গৰিব। সন্তানসকলে জানে – আমি একেবাৰে ধনৱান আছিলোঁ। এয়াও তোমালোক ব্ৰাহ্মণ সন্তানসকলে জানা, বাকীতো সকলো জংঘলত আছে। তোমালোক সন্তানসকলৰো পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি নিশ্চয় আছে। তোমালোকে জানা – এয়া হ'ল শ্ৰী শ্ৰী, এওঁৰ মতো শ্ৰেষ্ঠতকৈও শ্ৰেষ্ঠ। ভগৱানুবাচ নহয় জানো। মনুষ্যইতো ৰাম ৰাম বুলি এনেকৈ সুৰ লগাই গায় যেন বাজনা বাজে। এতিয়া ৰামতো ত্ৰেতাৰ ৰজা আছিল, তেওঁৰ মহিমা শ্ৰেষ্ঠ আছিল। 14 কলা আছিল। দুই কলা কম, তেওঁৰ বাবেও গায় – ৰাম ৰজা, ৰাম প্ৰজা... তোমালোক ধনৱান হোৱা নহয় জানো। ৰামতকৈ বেছি ধনৱান আকৌ লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হ'ব। ৰজাক অনুদাতা বুলি কয়। পিতাও দাতা হয়, তেওঁ সকলো দিয়ে, সন্তানসকলক বিশ্বৰ মালিক কৰি তোলে। তাত কোনো অপ্ৰাপ্ত বস্তু নাথাকে, যাৰ বাবে পাপ কৰিবলগীয়া হ'ব। তাত পাপৰ নাম নাথাকে। আধাকল্প হ'ল দৈৱী ৰাজ্য আকৌ আধাকল্প আসুৰি ৰাজ্য। অসুৰ অৰ্থাৎ যাৰ দেহ-অভিমান থাকে, 5 বিকাৰ থাকে।

এতিয়া তোমালোক আহিছা নাৱৰীয়া অথবা বাগিচাৰ মালিকৰ ওচৰলৈ। তোমালোকে জানা – আমি ডাইৰেক্ট (প্ৰত্যক্ষভাৱে) তেওঁৰ ওচৰত বহি আছোঁ। তোমালোক সন্তানসকলেও বহি বহিয়ে পাহৰি যোৱা। ভগৱানে যি আদেশ দিয়ে সেয়া মনা উচিত নহয় জানো। প্ৰথমেতো তেওঁ শ্ৰেষ্ঠতকৈও শ্ৰেষ্ঠ কৰি গঢ়ি তুলিবলৈ শ্ৰীমত দিয়ে। তেন্তে মতত চলিব লাগে নহয় জানো। প্ৰথম মত দিয়ে – দেহী-অভিমानी হোৱা। বাবাই আমাক আত্মাসকলক পঢ়ায়। এইটো দৃঢ়ভাৱে স্মৰণ কৰা। এইবাৰ কথা স্মৰণ কৰিলেও নাও পাৰ হ'ব। সন্তানসকলক বুজাইছে – তোমালোকেহে 84 জন্ম লোৱা। তোমালোকেহে তমোপ্ৰধানৰ পৰা সতোপ্ৰধান হোৱা। এই সৃষ্টিখনতো পতিত দুখী হয়। স্বৰ্গক কোৱা হয় সুখধাম। সন্তানসকলে জানে শিৱবাবা, ভগৱানে আমাক পঢ়ায়। আমি তেওঁৰ ষ্টুডেন্ট (শিক্ষাৰ্থী)। তেওঁ পিতাও হয়, টিচাৰো (শিক্ষকো) হয়, গাতিকে ভালদৰে পঢ়াও উচিত। দৈৱী কৰ্মও কৰিব লাগে। কোনো ভ্ৰষ্ট কৰ্ম কৰা অনুচিত। ভ্ৰষ্ট কৰ্মৰ ভিতৰত জুৱাও আহি যায়। ইয়ো দুখ দিয়ে। হাৰিলে দুখ হ'ব, জিকিলে আনন্দিত হ'ব। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে মায়াৰ লগত বেহদৰ হাৰ খাইছা। এয়াও বেহদৰ হৰা আৰু জিকাৰ খেল। 5 বিকাৰৰূপী ৰাৱণৰ লগত হৰা মানে হাৰি যোৱা, তাৰ ওপৰত বিজয় প্ৰাপ্ত কৰিব লাগে। মায়াৰ লগত হৰা মানে হাৰি যোৱা। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলৰ জয় হ'ব। এতিয়া তোমালোকেও জুৱা আদি সকলো ত্যাগ কৰা উচিত। এতিয়া বেহদৰ বিজয়ী হোৱাৰ ওপৰত সম্পূৰ্ণ এটেনশ্বন (মনোযোগ) দিয়া উচিত। কোনো এনেকুৱা কৰ্ম কৰিব নালাগে, টাইম ৱেষ্ট (সময় নষ্ট) কৰিব নালাগে। বেহদৰ বিজয়ী হোৱাৰ বাবে পুৰুষাৰ্থ কৰিব নালাগে। কৰাওঁতা পিতা সমৰ্থ হয়। তেওঁ হ'ল সৰ্বশক্তিমান। এয়াও বুজাইছে – কেৱল পিতাই সৰ্বশক্তিমান নহয়। ৰাৱণো সৰ্বশক্তিমান হয়। আধাকল্প ৰাৱণ ৰাজ্য, আধাকল্প ৰাম ৰাজ্য চলে। এতিয়া তোমালোকে ৰাৱণৰ ওপৰত বিজয়ী হোৱা। এতিয়া সেই হদৰ কথাবোৰ এৰি বেহদত লাগি যাব লাগে। নাৱৰীয়া আহিছে। অৱশেষত সেই দিনটি আহিলতো নহয় জানো। উচ্চতকৈও উচ্চ পিতাৰ ওচৰত প্ৰাৰ্থনাৰ শুনানি হয়। পিতাই কয় – সন্তানসকল, তোমালোকে আধাকল্প বহুত

হাবাখুৰি থাইছা। পতিত হৈ গৈছা। পাৱন ভাৰত শিৱালয় আছিল। তোমালোক শিৱালয়ত আছিল। এতিয়া তোমালোক বৈশ্যালয়ত আছা। তোমালোকে শিৱালয়ত থকাসকলক পূজা কৰা। ইয়াত এই অনেক ধৰ্মৰ কিমান ভীষণ যুদ্ধ। পিতাই কয় – এই সকলোকে মই নাশ কৰি দিওঁ। সকলোৰে বিনাশ হ'ব অন্য ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠাপকসকলে বিনাশ নকৰে। তেওঁলোক সংগতি দিওঁতা গুৰুও নহয়। সংগতি জ্ঞানেৰে হয়। সকলোৰে সংগতিদাতা জ্ঞান সাগৰ পিতাহে হয়। এই কথাষাৰ ভালদৰে নোট কৰা (টুকি ৰাখা)। বহুত আছে মিসকলে ইয়াত শুনে, বাহিৰলৈ গ'লে তেতিয়া ইয়াৰ কথা ইয়াতে থাকি যায়। যেনেকৈ গৰ্ভ জেইলত কয় – মই পাপ নকৰোঁ। বাহিৰলৈ ওলাল, বচ তাৰ কথা তাতে থাকিল। অলপ ডাঙৰ হ'ল আৰু পাপ কৰিবলৈ লাগি গ'ল। কাম কটাৰী চলায়। সত্যযুগততো গৰ্ভও মহল হয়। সেয়েহে পিতাই বুজায় – অৱশেষত সেই দিনটি আজি আহিল। কোনটো দিন? পুৰুষোত্তম সংগমযুগৰ। যাৰ বিষয়ে কোনেও গম নাপায়। সন্তানসকলে ফিল (অনুভৱ) কৰে আমি পুৰুষোত্তম হওঁ। উত্তমতকৈও উত্তম পুৰুষ আমিযেই আছিলোঁ, শ্ৰেষ্ঠতকৈও শ্ৰেষ্ঠ ধৰ্ম আছিল। কৰ্মও শ্ৰেষ্ঠতকৈও শ্ৰেষ্ঠ আছিল। ৰাৱণ ৰাজ্যই নাথাকে। অৱশেষত সেই দিনটি আহিল যেতিয়া পিতা পঢ়াবলৈ আহিছে। তেওঁ পতিত-পাৱন হয়। গতিকে এনেকুৱা পিতাৰ শ্ৰীমতত চলা উচিত নহয় জানো। এতিয়া হ'ল কলিযুগৰ অন্ত। পাৱন হ'বলৈ অলপ টাইমৰো (সময়ৰো) প্ৰয়োজন নহয় জানো। 60 বছৰৰ পাচত বানপ্ৰস্থ বুলি কয়। 60 বছৰ হ'লে লাখুটিৰ প্ৰয়োজন হয়। এতিয়া চোৱা 80 বছৰীয়াসকলেও বিকাৰক ত্যাগ নকৰে। পিতাই কয় – মই এওঁ (ব্ৰহ্মা)ৰ বানপ্ৰস্থ অৱস্থাত প্ৰৱেশ কৰি এওঁক বুজাওঁ। আত্মাহে পবিত্ৰ হৈ সিপাৰলৈ যায়। আত্মাহে উৰে। এতিয়া আত্মাৰ পাখি কটা গৈছে। উৰিব নোৱাৰে। ৰাৱণে পাখি কাটি দিছে। পতিত হৈ গৈছে। কোনো এজনেও উভতি যাব নোৱাৰে। প্ৰথমেতো ছুপ্ৰিম (সৰ্বোত্তম) পিতা যোৱা উচিত। শিৱৰ বৰযাত্ৰী বুলি কয় নহয় জানো। শংকৰৰ বৰযাত্ৰী নাথাকে। পিতাৰ পিছে পিছে আমি সন্তানসকল যাওঁ। পিতা লৈ যাবলৈ আহিছে। শৰীৰ সহিতেতো লৈ নাযাব নহয় জানো। সকলো আত্মা পতিত হয়। যেতিয়ালৈকে পবিত্ৰ নহয় তেতিয়ালৈকে উভতি যাব নোৱাৰে। পিউৰিটী (পবিত্ৰতা) আছিল তেতিয়া পীচ (শান্তি) আৰু প্ৰছপাৰ্টী (সমৃদ্ধি) আছিল। কেৱল তোমালোক আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্মাৱলম্বীসকলহে আছিল। এতিয়া আন সকলো ধৰ্মাৱলম্বী আছে। ডেইটিজিম (দেৱী বংশ) নাই। ইয়াক কল্পবৃক্ষ বুলি কোৱা হয়। বট বৃক্ষৰ লগত ইয়াৰ তুলনা কৰা হয়। মূল শিপা নাই। বাকী গোটেই বৃক্ষ থিয় হৈ আছে। ঠিক তেনেকৈ এতিয়া দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ ফাউণ্ডেশ্বন (আধাৰ) নাই। বাকী গোটেই বৃক্ষ থিয় হৈ আছে। নিশ্চয় আছিল কিন্তু প্ৰায় লোপ হৈ গৈছে আকৌ ৰিপিট (পুনৰাবৃত্তি) হ'ব। পিতাই কয় – মই আকৌ আহোঁ এক ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলৈ, বাকী সকলো ধৰ্ম বিনাশ হৈ যায়। নহ'লেনো সৃষ্টি চক্ৰ কেনেকৈ ঘূৰিব? কোৱাও হয় ৱৰ্ল্ডৰ হিষ্ট্ৰী-জিওগ্ৰাফী ৰিপিট (বিশ্বৰ ভূগোল-ইতিহাসৰ পুনৰাবৃত্তি) হয়। এতিয়া পুৰণি সৃষ্টি, পুনৰ নতুন সৃষ্টি ৰিপিট (পুনৰাবৃত্তি) হ'ব। এই পুৰণি সৃষ্টি পৰিৱৰ্তন হৈ নতুন সৃষ্টি স্থাপন হ'ব। এই ভাৰতেই নতুনৰ পৰা পুৰণি হয়। এনেকৈ কয় – যমুনাৰ পাৰত পৰিস্থান আছিল। বাবাই কয় – তোমালোক কাম চিতাত বহি কবৰস্থানী হৈ গৈছা। পুনৰ তোমালোকক পৰিস্থানী কৰি তোলা। শ্ৰীকৃষ্ণক শ্যাম-সুন্দৰ বুলি কয় – কিয়? কাৰো বুদ্ধিত নাই। নামতো ভালেই নহয় জানো। ৰাধা আৰু কৃষ্ণ – এওঁলোক হ'ল নিউ ৱৰ্ল্ড (নতুন বিশ্ব)ৰ প্ৰিন্স-প্ৰিন্সেজ (ৰাজকুমাৰ-ৰাজকুমাৰী)। পিতাই কয় – কাম চিতাত বহা বাবে আইৰণ এজ (লৌহ যুগ)ত আছে। গায়নো কৰা হৈছে, সাগৰৰ সন্তান কাম চিতাত বহি জ্বলি মৰিল। এতিয়া পিতাই সকলোৰে ওপৰত জ্ঞান বৰষে। পুনৰ সকলো গ'ল্ডেন এজ (স্বৰ্ণযুগ)ত গুচি যাব। এতিয়া হ'ল সংগমযুগ। তোমালোকে অবিনাশী জ্ঞান ৰত্নৰ দান পোৱা, যাৰ দ্বাৰা তোমালোক ধনৱান হোৱা। এই এটি এটি ৰত্ন লাখ টকাৰ মূল্যৰ। তেওঁলোকে আকৌ ভাবে – শাস্ত্ৰৰ বাণীবোৰ লাখ টকাৰ মূল্যৰ। তোমালোক সন্তানসকল এই পঢ়াৰ দ্বাৰা পদমপতি হোৱা। চ'ৰ্ট অফ ইনকাম (উপাৰ্জনৰ উৎস) নহয় জানো। এই জ্ঞান ৰত্নবোৰক তোমালোকে ধাৰণ কৰা। আঁচল ভৰপূৰ কৰা। তেওঁলোকে আকৌ শংকৰৰ ক্ষেত্ৰত কয় – হে বম বম মহাদেৱ, আঁচল ভৰপূৰ কৰি দিয়া। শংকৰক কিমান অপবাদ জাপি দিছে। ব্ৰহ্মা আৰু বিষ্ণুৰ পাৰ্ট (ভূমিকা) ইয়াত আছে। এয়াও তোমালোকে জানা 84 জন্ম বিষ্ণুৰ বাবেও কোৱা হয়, লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ বাবেও কোৱা হয়। তোমালোকে ব্ৰহ্মাৰ বাবেও ক'বা। পিতাই বহি বুজায় – ৰাইট (শুদ্ধ) কি, ৰং (অশুদ্ধ) কি, ব্ৰহ্মা আৰু বিষ্ণুৰ ভূমিকা কি। তোমালোকেই দেৱতা আছিল, চক্ৰ পৰিক্ৰমা কৰিলা ব্ৰাহ্মণ হ'লা পুনৰ এতিয়া দেৱতা হোৱা। গোটেই পাৰ্ট (ভূমিকা) ইয়াতেই পালন কৰা হয়। বৈকুণ্ঠৰ খেল-ধেমালি চায়। ইয়াততো বৈকুণ্ঠ নাই। মীৰাই ডান্স (নৃত্য) কৰিছিল। সেই সকলোবোৰ সাফাংকাৰ বুলি কোৱা হ'ব। তেওঁৰ (মীৰাৰ) কিমান মান। সাফাংকাৰ কৰিলে, কৃষ্ণৰ লগত ডান্স (নৃত্য) কৰিলে। তাতে কি হ'ল, স্বৰ্গলৈতো নগ'ল নহয় জানো। গতি-সংগতিতো সংগমতহে পাব পাৰি। এই পুৰুষোত্তম সংগমযুগক তোমালোকে বুজি পোৱা। আমি বাবাৰ দ্বাৰা এতিয়া মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হৈ আছোঁ। বিৰাট ৰূপৰো নলেজৰ (জ্ঞানৰ) দৰকাৰ নহয় জানো। চিত্ৰ ৰাখে, একোৱেই বুজি নাপায়। অকাসুৰ-বকাসুৰ এই সকলো এই সংগমৰ নাম। ভাস্মাসুৰ নামো আছে। কাম চিতাত বহি ভস্ম হৈ গৈছে। এতিয়া পিতাই কয় – মই পুনৰ সকলোকে জ্ঞান চিতাত বহুৱাই লৈ যাওঁ। আত্মাসকল সকলো ভাই ভাই। এনেকৈ কয়ো – হিন্দু-চীনী ভাই ভাই, হিন্দু-মুছলিম ভাই ভাই। এতিয়া ভাই ভায়েও পৰস্পৰ যুদ্ধ কৰে। কৰ্মতো আত্মাই কৰে নহয় জানো। শৰীৰৰ দ্বাৰা আত্মাই যুদ্ধ কৰে। পাপো আত্মাত

লাগে, সেইবাবে পাপ আত্মা বুলি কোৱা হয়। পিতাই কিমান মৰমেৰে বুজায়। শিৱবাবা আৰু ব্ৰহ্মাবাবা দুয়োজনৰে সন্তান বুলি কোৱাৰ অধিকাৰ আছে। পিতাই, দাদাৰ (ব্ৰহ্মাৰ) দ্বাৰা কয় – হে সন্তানসকল! বুজি পোৱা নহয়, আমি আত্মসকল ইয়ালৈ আহি ভূমিকা পালন কৰোঁ। আকৌ অন্তিমত পিতা আহি সকলোকে পবিত্ৰ কৰি লগত লৈ যায়। পিতাহে আহি নলেজ (জ্ঞান) দিয়ে। আহেও ইয়ালৈকে। শিৱ জয়ন্তীও পালন কৰে। শিৱ জয়ন্তীৰ পাচত আকৌ হয় কৃষ্ণ জয়ন্তী। শ্ৰীকৃষ্ণহে পুনৰ শ্ৰীনাৰায়ণ হয়। পুনৰ পৰিচ্ৰমা লগাই অন্তত শ্যামবৰণীয়া (পতিত) হয়। পিতা আহি পুনৰ বগা (সুন্দৰ; পবিত্ৰ) কৰি তোলে। তোমালোক ব্ৰাহ্মণৰ পৰা পুনৰ দেৱতা হ'ব। পুনৰ ছিৰি নামিবা। এই ৪৪ জন্মৰ হিচাপ আৰু আন কাৰো বুদ্ধিত নাথাকিব। পিতাইহে সন্তানসকলক বুজায়। গীতো শুনিলো – অৱশেষত ভক্তসকলৰ শুনানি হয়। আহানো কৰে – হে ভগৱান আহি আমাক ভক্তিৰ ফল দিয়া। ভক্তিয়ে ফল নিদিয়। ফল ভগৱানে দিয়ে। ভক্তসকলক দেৱতা কৰি গঢ়ি তোলে। তোমালোকে বহুত ভক্তি কৰিছা। প্ৰথমতে তোমালোকেই শিৱৰ ভক্তি কৰিলা। যিসকলে ভালদৰে এই কথাবোৰ বুজিব, তোমালোকে ফিল (অনুভৱ) কৰিবা – এওঁ আমাৰ কুলৰ হয়। কাৰোবাৰ বুদ্ধিত ধাৰণ নহয় তেতিয়া বুজিবা ভক্তি বহুত কৰা নাই, পিচত আহিছে। ইয়ালৈও প্ৰথমতে নাহিব। এয়া হিচাপ হয়। যিসকলে বহুত ভক্তি কৰিছে তেওঁলোকে বহুত ফল পাব। অলপ ভক্তি অলপ ফল। তেওঁলোকে স্বৰ্গৰ সুখ ভোগ কৰিব নোৱাৰে কিয়নো আৰম্ভণিতে অলপ শিৱৰ ভক্তি কৰিছে। তোমালোকৰ বুদ্ধিয়ে এতিয়া কাম কৰে। বাবাই ভিন্ন ভিন্ন যুক্তি বহুত বুজায়। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(১) এটি এটি জ্ঞান ৰত্ন যি পদমৰ সমান, ইয়াৰ দ্বাৰা নিজৰ আঁচল ভৰপূৰ কৰি, বুদ্ধিত ধাৰণ কৰি আকৌ দান কৰিব লাগে।

(২) শ্ৰী শ্ৰীৰ শ্ৰেষ্ঠ মতত সম্পূৰ্ণভাৱে চলিব লাগে। আত্মাক সত্যোপধান কৰি তুলিবলৈ দেহী-অভিমানী হোৱাৰ সম্পূৰ্ণ পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে।

বৰদান: মনমনাভৱৰ বিধিৰ দ্বাৰা বন্ধনবোৰৰ বীজক সমাপ্ত কৰোঁতা নষ্টমোহা স্মৃতি স্বৰূপ হোৱা
বন্ধনবোৰৰ বীজ হ'ল সম্বন্ধ। যেতিয়া পিতাৰ লগত সৰ্ব সম্বন্ধ স্থাপন কৰিলা তেন্তে আন কাৰোবাৰ প্ৰতি মোহ কেনেকৈ থাকিব পাৰে। সম্বন্ধ অবিহনে মোহ নাথাকে আৰু যদি মোহ নাই তেন্তে বন্ধন নাই। যেতিয়া বীজকে সমাপ্ত কৰি দিলা তেতিয়া বীজ অবিহনে বৃক্ষৰ কেনেকৈ জন্ম হ'ব। যদি এতিয়াও বন্ধন আছে তেন্তে সিদ্ধ হয় যে কিছু এৰিছা, কিছু গঢ়িছা সেইবাবে মনমনাভৱৰ বিধিৰে মনৰ বন্ধনবোৰৰ পৰাও মুক্ত নষ্টমোহা স্মৃতি স্বৰূপ হোৱা তেতিয়া এই অভিযোগবোৰ সমাপ্ত হৈ যাব যে কি কৰো বন্ধন আছে, শেষেই নহয়।

স্লোগান: ব্ৰাহ্মণ জীৱনৰ শ্বাস হ'ল উৎসাহ-উদ্দীপনা, সেইবাবে যিকোনো পৰিস্থিতিতে উৎসাহ-উদ্দীপনাৰ প্ৰেচাৰ (চাপ) যাতে কম নহয়।

!! ওঁ শান্তি !!

ওঁ শান্তি!!